

§ 26. Administratorem inwestycji wspólnej może być jeden z uczestników tej inwestycji, wyznaczony przez organ podejmujący decyzję w przedmiocie inwestycji wspólnej (§ 20 ust. 1 pkt 1 i 2), z tym że administratorem obiektu znajdującego się na terenie istniejącej jednostki organizacyjnej powinna być ta jednostka, a administratorem obiektów socjalnych, kulturalnych i komunalnych — w zasadzie organy rad narodowych.

§ 27. 1. Obiekty zbudowane jako inwestycje wspólne zwiększają wartość majątku trwałego administratora tych obiektów.

2. Współinwestorzy obiektu wspólnego płacą za korzystanie z tego obiektu lub za świadczone usługi ceny obowiązujące w danej miejscowości, a w razie braku takich cen — ceny ustalone na podstawie planowej kalkulacji kosztów z 5% narzutem zysku dla administratora obiektu.

3. W uzasadnionych wypadkach współinwestorzy mogą ustalić w umowach inne zasady zarządzania obiektami wspólnymi oraz inne zasady rozliczeń za korzystanie z tych obiektów oraz w miarę potrzeby kolegalne formy bieżącej koordynacji wzajemnych potrzeb (rady użytkowników).

4. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą wydać w ramach zasad ustalonych niniejszą uchwałą szczegółowe przepisy dotyczące administrowania i eksploatacji obiektów zrealizowanych jako inwestycje wspólne.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 28. 1. Przy terenowej koordynacji inwestycji, określonej niniejszą uchwałą, mają odpowiednie zastosowanie przepisy o programowaniu rozwoju branż i regionów, postępie technicznym, współpracy terenowych organów planowania gospodarczego z terenowymi organami planowania przestrzennego, projektowaniu inwestycji oraz o metodach oceny i klasyfikowania nowo rozpoczynanych inwestycji przemysłowych.

2. Przepisy zawarte w rozdziałach 1 i 3 niniejszej uchwały obowiązują również w działalności koordynacyjnej jednostek gospodarki uspołecznionej, uregulowanej w odrębnych przepisach, dotyczącej zaopatrzenia rolnictwa w wodę, turystycznego zagospodarowania kraju, społecznej akcji związanej z rozwojem radiofonii i telewizji.

3. Inwestycje wspólne, co do których decyzje koordynacyjne zostały podjęte przed wejściem w życie niniejszej uchwały, realizowane są według dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 29. 1. Zainteresowani ministrowie i prezydium WRN wydzielają w opracowywanym projekcie planu 5-letniego szacunkowe wielkości nakładów inwestycyjnych przewidywanych do przekazania lub przejęcia z tytułu udziału w inwestycjach wspólnych lub inwestycjach towarzyszących, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2, z tym że zapotrzebowanie na roboty budowlano-montażowe związane z tą gru-

pą inwestycji zostanie ujęte w planie inwestorów przejmujących nakłady.

2. Podstawą planowania i finansowania inwestycji wspólnych oraz inwestycji towarzyszących, pokrywanych z udziałów w tych inwestycjach, są plany rzeczowo-finansowe i harmonogramy realizacyjne przedstawiane przez inwestorów zastępczych, określające wysokość nakładów opartą na podstawie umów lub decyzji organów koordynujących. Banki finansujące inwestycje przyjmując do finansowania inwestycje wspólne i towarzyszące, realizowane z udziałów w tych inwestycjach, przenoszą równocześnie odpowiednie środki i nakłady inwestorów zobowiązanych do przekazania udziałów na rzecz inwestora zastępczego.

3. Banki finansujące inwestycje obowiązane są sprawdzać, czy w przedstawianych planach rzeczowo-finansowych inwestycji uwzględnione zostały środki na realizację inwestycji towarzyszących i wspólnych, określonych zgodnie z przepisami niniejszej uchwały.

4. Zasady oraz tryb finansowania inwestycji wspólnych i towarzyszących regulują odrębne przepisy.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały nie dotyczą:

- 1) inwestycji związanych z obronnością kraju, z wyjątkiem inwestycji wspólnych i towarzyszących przemysłu obronnego,
- 2) inwestycji rolnych, zlokalizowanych poza granicami miast,
- 3) inwestycji górniczych, głębinowych i portowych, z wyjątkiem obiektów realizowanych jako inwestycje wspólne i towarzyszące.

§ 31. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 67 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji (Monitor Polski Nr 19, poz. 104),
- 2) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128),
- 3) uchwała nr 12 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1967 r. w sprawie udziału jednostek państwowych i spółdzielczych w kosztach projektowania, wykonania i utrzymania wspólnych obiektów budowlanych gospodarki wodnej (Monitor Polski Nr 9, poz. 48).

2. Zobowiązuje się Ministrowie Łączności, Rolnictwa, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz innych zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów, jak również prezydium WRN, do dostosowania do przepisów niniejszej uchwały wydanych szczegółowych aktów prawnych dotyczących koordynacji inwestycji, inwestycji towarzyszących i wspólnych.

§ 32. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrom i kierownikom urzędów centralnych oraz prezdydium WRN.

§ 33. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy dotyczące inwestycji towarzyszących wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1969 r.

w sprawie zmiany wykazu przedmiotów podlegających zgłoszeniu do oznaczonych jednostek, stanowiącego załącznik do uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi.

Na podstawie § 28 ust. 1 uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ru-

chomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 245) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie przedmiotów podlegających zgłoszeniu do oznaczonych jednostek, stanowiącym załącznik do uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki społecznej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 245), wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Szafy pancerne i drzwi skarbcowe — Narodowy Bank Polski, Centrala — o ile odpowiadają następującym warunkom:

1) szafy pancerne:

a) waga 1,5—2 t,

b) pancerz składający się co najmniej z 3 płyt stalowych lub odlewów staliwnych o grubości 10—20 mm, odpornych na wiercenie i rozdzielonych od siebie warstwą specjalnego betonu,

c) grubość pancerza nie mniejsza niż 90 mm,

d) zainstalowany mechanizm ryglowy wyposażony minimum w 2—3 rygły z każdej strony drzwi szafy o średnicy ok. 40 mm i zamykany co najmniej na dwa zamki specjalne,

e) wymiary gabarytowe szafy: wysokość 1500 mm, szerokość 800 mm, grubość 700 mm,

2) drzwi skarbcowe:

a) waga 1,5—8 t,

b) pancerz składający się minimum z 3—4 płyt stalowych lub odlewów staliwnych o grubości 10—50 mm, odpornych na wiercenie i rozdzielonych od siebie warstwą specjalnego betonu,

c) grubość pancerza nie mniejsza niż 130 mm,

d) zainstalowany mechanizm ryglowy wyposażony minimum w 4—5 rygły z każdej strony drzwi, o średnicy około 60 mm i zamykany co najmniej na dwa zamki specjalne,

e) wymiary futryny: wysokość 2200 mm, szerokość 1300 mm, grubość 650 mm,

f) wymiary otworu w świetle futryny: 1900 mm × 900 mm.”;

2) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17. Samochody nie wymienione w pkt 3 i 4 — Biuro Zbytu Przemysłu Motoryzacyjnego „Behamot”, a ich części zamienne — Biuro Zbytu Zjednoczenia Zaplecza Technicznego Motoryzacji”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
J. Kulesza

229

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 2 lipca 1969 r.

w sprawie ustalenia przedsiębiorstwa upoważnionego do dokonywania zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce.

Na podstawie § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce (Dz. U. z 1968 r. Nr 40, poz. 289), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwem państwowym upoważnionym w rozumieniu § 1 ust. 1, § 13 ust. 1 i § 20 ust. 1 rozporządzenia jest Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego „PolSERVICE”, zwane dalej „PolSERVICE”.

§ 2. Zgłoszenie wynalazku pracowniczego do opatentowania za granicą przez „PolSERVICE” następuje:

1) po otrzymaniu od zgłaszającego (uspołecznionego zakładu pracy) nie później niż w ciągu 9 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

a) decyzji o dopuszczeniu wynalazku do zgłoszenia w określonych krajach, wydanej przez właściwą jednostkę gospodarki społecznej uprawnioną na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia;

b) dokumentów potrzebnych do zgłoszenia wynalazku do opatentowania w krajach określonych w decyzji, a mianowicie:

— opisów patentowych wykonanych zgodnie z wymaganiami poszczególnych urzędów patentowych, przetłumaczonych na odpowiednie języki konwencyjne;

— rysunków wykonanych zgodnie z wymaganiami poszczególnych urzędów patentowych;

— innych dokumentów wymaganych przez zagraniczne urzędy patentowe, jak: dowody pierwszeństwa, cesje, oświadczenia itp.;

2) po zawarciu ze zgłaszającym umowy, określającej wzajemne prawa i obowiązki wynikające z dokonania zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą oraz określającej wzajemne prawa i obowiązki związane z utrzymywaniem praw z patentu za granicą.

§ 3. 1. Wniosek o zgłoszenie niepracowniczego wynalazku do opatentowania za granicą powinien wpłynąć do „PolSERVICE” nie później niż w ciągu 6 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i powinien zawierać:

1) określenie wynalazku,

2) imię, nazwisko i adres wnioskodawcy,

3) datę i numer zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

4) wskazanie kraju lub krajów, w których ma nastąpić zgłoszenie wynalazku do opatentowania,

5) uzasadnienie celowości zgłoszenia wynalazku dla każdego kraju oddzielnie, z uwzględnieniem korzyści ekonomicznych i technicznych, wynikających z zastosowania wynalazku.

2. Do wniosku wnioskodawca powinien dołączyć:

1) odpis lub fotokopię potwierdzenia zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

2) kopię lub odpis pierwotnego opisu przedstawionego